

Najlepší priateľ

Najlepší priateľ

Chcela by som vám povedať o mojom najlepšom priateľovi. No nie je to len taký obyčajný priateľ. Tento priateľ mi nikdy neublížil, nepovedal na mňa zlé slovo a odkedy ho poznám, môj život je lepší. Ale nebudem predbiehať a príbeh začnem od začiatku. Bolo ráno ako každé iné. Pre mňa však bolo najhoršie, aké som vtedy zažila. Sťahovali sme sa. Otec práve dával posledné škatule do sťahovacieho auta. Chvíľu som sa popozerala po našom malom mestečku, ktoré som milovala. Potom som s rodičmi nastúpila do auta. Z tašky som vybrala mobil a rozmýšľala, čo napíšem Júlií. Júlia bola moja najlepšia priateľka. Do esemesky som napísala: „Si moja najlepšia priateľka. Nikdy na teba nezabudnem. Dúfam, že sa ešte niekedy stretneme.“ Padla slza na telefón. Rýchlo som ju utrela a zadívala sa von z okna. Cesta bola dlhá. Priam nekonečná. Keď auto zastalo, ostala som ohúrená tým domom. Bol väčší ako ten, v ktorom sme žili. Mal v sebe základný nábytok, takže nám to na ten deň stačilo. Mala som stres z druhej školy. Na druhý deň som už bola v škole. Celý deň sa so mnou nikto nerozprával a stále si o mne niečo šepkali. Keď som sa vrátila domov, rodičia vykladali škatule zo sťahovacieho auta. Ja som zatiaľ pozrela, či mi Júlia odpísala. Nie. Skúšala som sa jej dovolať ale nezdvíhala. Ostala som smutná. Mama chytila môj bicykel a išla ku mne. „Všimla som si, že niektoré deti chodia na bicykloch. Chod', aj ty! Možno si nájdeš priateľov,“ povedala mama. „Ale mami. Ja nerada...“ začala som, ale mama mi skočila do rečí. „Chod'! Teraz tu byť nemôžeš! Vybavujeme veci,“ povedala mi mama prísne. Tak som sa išla bicyklovať. Najprv ma to nebavilo, ale potom ma to začalo náramne baviť. Išla som ako úplne nový rýchlik. Zrazu som na ceste zbadala nejakého malého tvora a rútila som sa naňho. Hodila som sa na zem tesne pred ním. Na ruke sa mi zjavil obrovský škriabanec, z ktorého mi tiekla krv. Ten malý tvor ku mne pricupkal a zbadala som, že je to mačiatko. Nemalo jednu lapku. Keď som to zbadala, bolo mi do plaču. „Ako mohol niekto opustiť toto malé, bezbranné stvorenie?“ pýtala som sa sama seba. „Sľubujem ti, že ťa neopustím. Ja som Emily. Budem ťa volať Vločka, lebo si biela ako sneh,“ povedala som mačiatku a chytila som ho do náručia. Bežala som domov a medzitým som zabudla na boľavú ruku. Chcela som im ukázať môjho trojnohého priateľa. Keď ma zbadali, hneď so mnou bežali do nemocnice. Mala som dolámanú ruku. V nemocnici mi na ruku dali ťažkú dlahu. Keď sme sa vrátili domov, rodičom som predstavila moju novú hebučkú kamarátku Vločku. Pri žalostnom pohľade na mňa a potom na Vločku, rodičia prijali vločku do našej rodiny. Bola som nesmierne rada. Na ďalší deň v škole, sa všetci dívali na moju ruku. Nazvali ma kaskadérka. Mne to nevadilo, lebo som sa nevedela spamätať z toho, že mi rodičia dovolili Vločku.

Keď som sa vrátila zo školy, rodičia mi povedali, že mám ísť von, aby som si našla priateľov. No teraz bez bicykla. Zobrala som so sebou aj Vločku. Keď sme prechádzali ulicou, tak vybehol na nás čierny buldog a Vločka sa zľakla a rozbehla sa preč. Buldoga som odohnala, ale Vločku som nevedela nájsť. Ostala som ju tam hľadať ešte hodinu, ale zbytočne. Smutná som kráčala domov. Zastavilo ma nejaké dievča, ktoré sa ma pýtalo, či neviem koho je to mačiatko. Vločka mi od radosti skočila do náručia. S dievčaťom som sa začala rozprávať. Volala sa Janka. Stali sa z nás kamarátky. A Vločka, nie len mi dala svoje priateľstvo, ale mi našla aj inú priateľku - a to Janku. Vločka vždy vedela všetko zlé premeniť na niečo dobré. Napríklad, keď sa rodičia hádali, vždy spravila niečo bláznivé a všetci sme sa zasmiali a bolo po hádke. Vločka nebola ako zlatá rybka len pre mňa, ale aj pre moju rodinu a iných ľudí. Napríklad nášmu susedovi Adamovi, ktorý bol dlho osamelý, našla nevestu. Adam nám ten príbeh celý vyrozprával. Vraj bol na prechádzke a Vločka išla s ním. Padla mu handrička na okuliare na zem a Vločka ju zobrala a položila ju za dvere kníhkupectva. Adam tam išiel a prišla za ním Matilda a spýtala sa ho, že čo si prosí. Vysvetľoval jej celú situáciu a ona sa len smiala. Začali sa stretávať a po dvoch rokoch bola svadba. Samozrejme, Vločka nesmela chýbať ani na ich svadbe. Boli sme tam aj my. Keby ste videli jej radosť, keď Adamovi Matilda povedala áno. No čo už dodať? Vlastne viem! Lepšiu priateľku som ani mať nemohla!